

Fra vår utenlandspost --

«Danmark er et juridisk galehus»

Den danske forfatter og foredragsholder Valeur Fausbøll har nå sendt et tillegg til sin bok «En anklaget anklager». Tillegget heter: «... thi kjendes for «Ret»?»

I forordet skriver Fausbøll bl. a.:

«Jeg ønsker overfor offentligheten å gi et nytt eklatant bevis for, at den dom, som vår sakførerstands nestor, den gamle, høyt ansette høyesterettsdommer C. B. Henriques, uttalte over vårt rettsvesen, da han i selve rettens høytidelige lokale ropte — at «Danmark er et juridisk galehus», stadig står ved makt. Et utall av urettferdige dommer har rammet et utall av gode danske menn, hvis eneste «forbrytelse» har vært, at de i tro og tillit adlød de klare ordrer, som i farens stund ble sendt ut av vårt lands konge og ansvarlige myndigheter, eller at de bare har hatt en annen mening enn den, som diktertes av «motstandsbevegelsen».

En virkelig prest

Den danske prest Niels Møgelvang Nielsen, som har vakt slik oppmerksomhet ved sin kamp mot dødsstraffen (han kalte i en dødsannone for en tid siden den henrettede politiske fange Aksel Jørgensen «sønn og bror») har nå utgitt en bok: «Bevælgelse».

Boken har vakt stor oppsikt bl. a. fordi den beskjeftiger seg med tiden etter 5. mai 1945, og de tilbakevirkende straffelover ut fra et kristent syn. En slags prøve på at en er kristen, er — skriver han — «om man stiller seg solidarisk med de lidende, med dem, som har lidt urett og er utbyttet, og blir forfulgt og hatet for denne solidaritets skyld».

På side 110 skriver Møgelvang Nielsen:

«Kirken er avskåret fra å anerkjenne og bøye seg for en lov som skyldes forhåndsuvilje og bærer hat på nesten på sin panne. Kirken må derfor forkaste straffelovstillet og kullkaste enhver dom, som er avsagt etter det. Det er smertelig å tenke på, at det kun er ganske få i den danske dommerstand, som har nektet å dømme etter straffelovstillet.»

Under okkupasjonen var pastor Møgelvang Nielsen medlem av «motstandsbevegelsen», men han brøt med den da han fikk se dens handlinger etter den tyske kapitulasjon.

Grunnlovs jubileum i rettsløshetens tegn

Den 5. juni i år kan den danske grunnlov feire 100 års jubileum.

Bladet «Revision» skriver i den forbindelse:

«Makthaverne er allerede i full gang med å forberede store festligheter. I spissen står de personer som under okkupasjonen samarbeidet med tyskerne, og som etter tyskernes kapitulasjon hensynsløst brøt grunnlovens viktigste bestemmelser, bl. a. likhet for loven, og innførte tilbakevirkende straffelover, hvis følger er blitt så urettferdige og grufulle, at det er tale om en nasjonal ulykke av fryktelig karakter.

Hvis grunnlovens fedre hadde ant

noe om hvordan deres verk ville bli forvaltet, ville de nok ha frabedt seg jubileumsfestlighetene. Det tales og skrives om noen benådninger både til kongens 50 års dag og jubileet, men det er ikke nådeakter, men rettferdighet det er bruk for — hvis dagen skal kunne feires uten at skamroden må farve alle danskers kinn.»

Norge har rustet nok — tross den siste militære avtale

I anledning en uttalelse av statsminister Gerhardsen under den store A-pakt debatt i Stortinget, skriver «Svenska Dagbladet»:

«Om det norske folk — slik som det nå er framstilt, ser sin sikkerhet i en tilslutning til A-pakten, men med en betydningsfull reservasjon i spørsmålet om mottaking av vestmakt-hjelp, burde det dog følge som en opplagt sluttsats, at Norges egne forsvarstiltak måtte ytterligere utbygges. Dette synes imidlertid ikke å være regjeringens mening. Under debatten i Stortinget uttalte statsminister Gerhardsen: «at hva angår det militære, anser regjeringen, at vi har nådd den grense som vi ikke kan overskride.»

Dette stemmer dårlig med det utenrikspolitiske standpunkt som Norges regjering og storting — valgte med den overveldende folkemajoritets bifall. En forklaring av motsatt innhold hadde vært nødvendig for å understreke den vilje til selvstendige handlinger — for hvilke det norske svar på den sovjet-russiske note gir et fast og klart uttrykk for. Når vi nå av Norges statsminister får høre at Norge allerede har nådd grensen for hva det anser seg å kunne koste på sitt eget forsvar, må Sverige være glad for at forsvarsforbunds-forhandlingene strandede. Norge makter altså ikke å bygge opp et forsvar til å hevde sin

selvstendighet. Det må i stedet ty til og lite på U.S.A. Dette gir en et beklommende inntrykk sett ut fra nordisk synspunkt.»

Nazismen er knust — men hvor er friheten?

Den 15. oktober 1948 sendte den engelske understatssekretær Christopher Mayhew, en framstilling til F.N. om Sovjet-Samveldets umenneskelige behandling av tyskere i de nå gjenopprettede og utvidede konsentrasjonsleire i øst-okkupert område i Tyskland.

Mr. Mayhew skriver:

«Siden krigens slutt har sovjets hemmelige politi NKVD, sperrert inne flere mennesker enn Hitler gjorde på 12 år.»

I denne britiske anklage mot den tidligere våpenbror heter det videre:

«Allerede de for et år siden igangsatte undersøkelser viste at det da var flere internerte i tyske konsentrasjonsleire enn i 1939. Vi har grunn til å anta at i de seks store og de seks eller syv mindre konsentrasjonsleire finnes 200—300,000 fanger. Innkomne opplysninger vet å berette at de 17,000 fanger i Buchenwald i april 1947 ble sendt til tvangsarbeide i Sibir, og den 31. januar 1948 ble 42,000 fanger fra konsentrasjonsleiren i Fünfeichen av det sovjetrussiske hemmelige politi deportert til Kuzbas fabrikk i Sibir.

Forholdene i leirene Nautzen, Jannitz, Buchenwald og Sachsenhausen samt NKVD eller MVD anstalter i Pirna, Dresden, Mühlburg, beskriver han på følgende måte:

«Forferdelig hunger, overfylte brakker, herjende sykdommer og helt ubeskrivelige sanitære forhold.»

Dette lyder kanskje noe forvirrende for de som ennå har den vest-øst-demokratiske krigspropaganda ringende for ørene, men dessverre, det er nok sant. Det ble ikke frihet selv om «nazismen» ble knust.

Ukens

Peropetkiv

A-PAKTEN

har lenge overskygget alt annet på vårt lands politiske himmel. Alle vet at det skal bli A-pakt. Alle synes kjenne utenriksminister Lange. Det er slik stas.

Gerhardsen & Co. ville ikke ha vennskapspakt i øst. Det var ikke nødvendig, for vi er jo «kamerater» i F.N., ble det sagt.

Men nå er vi sammen med U.S.A. og England også i F.N. Hvorfor da pakt med disse?

Kanskje spiller F.N. liten rolle likevel. Det er nok andre hensyn. Det er kjøp og salg i stort.

Og fort må det gå.

I et annet lite land, Eire, har de også drøftet tilbudet om A-pakt. De besluttet å godta tilbudet, hvis England ville avstå hele Nord-Irland.

Det var ikke så liten betingelse

Men her hjemme ser man bare fram til den dag at Lange atter flyr til U.S.A., og det blir mere skryt og mere stas.

Schjevola.

Vi ansetter

AVISGUTTER i alle byer.

Gode vilkår. — Skriv til

«8. MAI»

Kristiansund N.

Svar fra o.r.saktører G. Høgtun

For det første må jeg presisere at jeg i min artikkel i Aftenposten for 25.1 d. å. ikke generelt fraråder lempninger i oppgjøret. Tvert imot. Der hvor jeg har hatt anledning til det og hvor jeg mente at det var berettiget, har jeg søkt å gjøre mitt til at oppgjøret skal få minst mulig skadevirkninger.

Jeg kan nå bl. a. henvise til mitt innlegg i Aftenpostens Aftennummer for 25.2 d. å. — Kanskje De også vil ta inn dette i Deres avis? Jeg har nemlig til hensikt å fortøle de spørsmål som jeg der har reist og som prof. Andenæs enda ikke har besvart.

Men jeg har på den annen side reagert overfor den taktikk som er blitt anvendt bl. a. i Deres avis. Man har forsøkt å rokke ved rettsoppgjøret ved å angripe de personer som stiller med det. På samme måte forsøker man nå å skitne til meg, fordi man i meg ser en motstander.

Jeg mener dette med å hevde at man i rettsoppgjøret som ellers bør kunne sette seg over person. Dessuten bør det skilles mellom de som har viljen til å leve seg inn i et kultursamfunn og de som ikke har det.

Etter min oppfatning kan en slik

skrivemåte, som den jeg påtaler, bare skade den sak man forsvarer. Min første artikkel i Aftenposten var en advarsel mot slikt. Jeg ser det har gått «hus forbi» hva som var dens hensikt.

Erbødigst
G. Høgtun.

Overrettssaktører G. Høgtun vil som alle andre være velkommen i rekkene blant de mange som i dag bekjemper det vanvittige rettsoppgjøret.

Hvorledes han vil tale og skrive må bli hans egen sak.

Men da han skrev i Aftenposten at en del som har sonet sin dom, helst burde ha vært «ført tilbake til en fortsatt soning», så kunne vi ikke følge med. De som arbeider i Landssviklovens onde ånd og vil sette oss inn for vår oppfatnings skyld, må vi regne for motstandere. De opptrer nemlig som våre fiender. Ved hjelp av Landssvikloven stjales det vi sier, røves vårt levebrød, ruineres våre hjem, og i fire tredjens år er våre familier blitt påtært legemlig og åndelig.

Dette er sant og skal sies med sitt rette navn.

Hva angår skrivemåten i «8. mai»

har den vært overmåte pyntelig. Vi har ikke interessert oss for folks privatliv. Det har derimot domstolene og dagspressen gjort — og gjør den dag i dag.

Landssvikanordningen, angiveriet og hekseprosessene har ødelagt dagspressens moral og dommerstandens anseelse. Det blir et seigt arbeide å opparbeide de tapte kulturverdier. Det går dog når folket får forstanden tilbake.

Vi vet at enkelte skriver pent om det stygge rettsoppgjøret for derevd å søke å mildne rettskvernen som er i ferd med å male sønder og sammen en av deres kjære, det kan være en far, en bror eller en annen. Men disse tar teil. Staten har ingen sjel. Og i kampen mot trollene er det bare åd og lys som hjelper.

Et kultursamfunn er basert på mer eller mindre frivillig samarbeide mellom mennesker. De jurister og dommere som i 1945 i henhold til grunnlovstridige anordninger og anonyme retningslinjer gikk i gang med «utrensningen», var de som ikke hadde «viljen til å leve seg inn i et kultursamfunn». De knuste for sels.

Det kommer kanskje en dag at de utstøtte er gode å finne. Men da har de lært mange onde mennesker å kjenne.

Red.